

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego – numer dwudziesty siódmy

Jeff Pippenger
2026-01-14

Numer dwadzieścia siedem

Spisujemy prawdy, które Lew z pokolenia Judy teraz odpieczętował. Porządkujemy prawdy, aby zająć się przesłaniem Joela, które Piotr w Dziejach Apostolskich określił jako przesłanie późnego deszczu. Rozpatrujemy prawdy, które obecnie się wypełniają, jako te, które dokonują ostatecznego rozdzielenia dwóch klas, zawsze ujawniających się, gdy zostaje odpieczętowana prawda wystawiająca na próbę. Zajmujemy się również tymi samymi odpieczętowanymi prawdami nie tylko jako słowami trzeciego anioła, który oddziela, lecz także jako słowami, które dokonują zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Trzeci anioł zarówno przesiewa, jak i oczyszcza.

Od lipca 2023 roku Lew z pokolenia Judy stopniowo rozpieczętował prawdy związane z zewnętrznymi i wewnętrznymi liniami w historii resztki ludu Bożego. Otwieramy teraz Ewangelię Mateusza, aby zrozumieć rolę Piotra. Piotr jest symbolem przymiernej relacji Chrystusa z Jego chrześcijańską oblubienicą — Kościołem, który miał zbudować na Skale. Piotr reprezentuje pierwszą i zarazem ostatnią chrześcijańską oblubienicę. Piotr jest przedstawiony właśnie jako ten symbol w środkowym wersecie rozdziałów jedenastego i dwudziestego drugiego Ewangelii Mateusza, a te rozdziały są środkowymi rozdziałami równoległych linii Księgi Rodzaju i Apokalipsy obejmujących rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego. Piotr reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące w dniach ostatecznych, a w omawianym fragmencie znajduje się w Cezarei Filipowej, co odpowiada Panium z Daniela 11:13–15.

Piotr jest w Panium, a także w dniu Pięćdziesiątnicy: w górnej izbie o trzeciej godzinie, a następnie w świątyni o dziewiątej godzinie. Sześć godzin symbolizuje okres, w którym następuje zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, prowadzący do nadejścia ustawy niedzielnej. Ukrzyżowanie Chrystusa również rozpoczęło się o trzeciej godzinie, a On umarł o dziewiątej godzinie, co doprowadziło do zmartwychwstania, które zapoczątkowało okres Pięćdziesiątnicy, zakończony wydarzeniami z udziałem Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy o trzeciej i dziewiątej godzinie. Gdy Opatrzność posłała Ewangelię do pogan, Korneliusz posłał po Piotra o dziewiątej godzinie. Trzecia godzina symbolizowała także ofiarę poranną, a dziewiąta godzina ofiarę wieczorną.

Sześciogodzinny okres został przedstawiony przez okres zjazdu obozowego w Exeter oraz Wielkie Rozczarowanie z 22 października 1844 roku. W Dziejach Apostolskich Piotr jest przedstawiony jako jednoczący się z innymi, którzy tworzą sto czterdzieści cztery tysiące, pod koniec pierwszego rozdziału, kiedy Judasza zastępuje Maciej. Wtedy liczba została dopełniona. W tej historii zarysowuje się określona sekwencja.

Piotr jest najpierw w górnej izbie, a następnie w świątyni. Gdy jest w górnej izbie, jest trzecia godzina, a w świątyni – dziewiąta. Wystąpienie o trzeciej godzinie zaowocowało chrztem trzech tysięcy dusz.

Wtedy ci, którzy z radością przyjęli jego słowo, zostali ochrzczeni; i tego samego dnia przyłączono do nich około trzech tysięcy dusz. Dzieje Apostolskie 2:41.

Okres od wyliczenia na końcu pierwszego rozdziału aż do świątyni o dziewiątej godzinie przedstawia opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy.

Sto czterdzieści cztery tysiące przedstawia poselstwo usprawiedliwienia przez wiarę, które jest w istocie poselstwem trzeciego anioła. Usprawiedliwienie jest dziełem Boga, polegającym na sprowadzeniu chwały człowieka do prochu, jak trafnie zauważyła siostra White.

„Czym jest usprawiedliwienie z wiary? Jest to dzieło Boga, który sprowadza chwałę człowieka do prochu i czyni dla człowieka to, co nie leży w jego mocy uczynić dla siebie. Gdy ludzie ujrzą własną nicość, są przygotowani, by zostać przyobleczeni w sprawiedliwość Chrystusa. Gdy zaczynają przez cały dzień chwalić i wywyższać Boga, wówczas, patrząc, ulegają przemianie w ten sam obraz. Czym jest odrodzenie? Jest to ukazanie człowiekowi, jaka jest jego prawdziwa natura, że w sobie samym jest bezwartościowy. Tych lekcji nigdy się nie nauczyłeś. Och, gdybyś mógł uświadomić sobie wartość ludzkiej duszy.” Wydania rękopisów, tom 20, s. 117.

Przykładem przesłania usprawiedliwienia, głoszonego przez sto czterdzieści cztery tysiące, jest Gedeon, człowiek przymierza, gdyż jego imię zostało zmienione na Jerubbaal. Przesłanie Gedeona polegało na tym, że włożył zapaloną pochodnię do glinianego naczynia, po czym rozbił naczynie, zadął w trąbę i zawołał: „Miecz Pana i Gedeona!”. Miecz Gedeona był także mieczem Pana, gdyż miecz jest Słowem Bożym, które jest połączeniem Boskości z człowieczeństwem. To przesłanie było wyrażone przez trąbę i jego okrzyk, gdy rozbił naczynie. Naczynie symbolizuje człowieczeństwo, które musi zostać złamane lub upokorzone aż do prochu, aby chwała Bożego światła mogła rozbłysnąć.

Zanim ogłosił przesłanie, Gedeon zebrał 300 mężczyzn w drodze próby. Gdy proces się zakończył, Gedeon miał trzystu mężczyzn. 300 stanowi dziesięcinę z trzech tysięcy w dniu Pięćdziesiątnicy. Reprezentują armię wzbudzoną w trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela, która wchodzi w wieczne przymierze.

A więc prorokowałem, jak mi nakazał, i tchnienie weszło w nich, i ożyli, i stanęli na swoich nogach — bardzo wielkie wojsko. Potem rzekł do mnie: Synu człowieczy, te kości są całym domem Izraela. Oto mówią: Wyszły nasze kości i przepadła nasza nadzieja; jesteśmy odcięci. Ezechiela 37:10, 11.

Dom Izraela został rozdzielony na części, a Ezechiel ma zilustrować, jak odcięte części Judy i Efraima staną się jednym narodem. To wojsko składa się z dwóch lasek, które były rozdzielone, lecz zostają połączone w jedną laskę, gdy zawrą przymierze z Bogiem.

Ponadto zawrę z nimi przymierze pokoju; będzie to z nimi przymierze wieczne; osiedlę ich, rozmnożę ich i umieszczę moją świątynię pośród nich na wieki. Mój przybytek także będzie z nimi; tak, będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I narody poznają, że Ja, Pan, uświęcam Izraela, gdy moja świątynia będzie pośród nich na wieki. Ezechiel 37:26-28.

„Poganie poznają, że Pan” uświęca Izraela, gdy umieści swoją świątynię pośród nich. Połączenie Bożej świątyni z Bożym ludem oznacza złączenie świątyni ludzkiej ze świątynią Boską, a gdy to nastąpi, trzystu Bożych wiernych zostaje zapieczętowanych, a świat może być ostrzeżony jedynie, widząc lud uświęcony w czasie kryzysu ustawy niedzielnej.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depczą je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Świątynia Boża zostaje złączona z Jego Kościołem, gdy Kościół przemienia się z Kościoła wojującego w Kościół triumfujący. Przymierze, o którym mówi Ezechiel, zostało przedstawione w związku z połączeniem dwóch kijów, które tworzą jeden naród.

Powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę kij Józefa, który jest w ręku Efraima, i pokolenia Izraela, jego towarzyszy, i przyłączę je do niego, do kija Judy, i uczynię z nich jeden kij, i będą jednym w mojej ręce. A kije, na których piszesz, będą w twojej ręce na ich oczach. I powiedz im,

Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę synów Izraela spośród pogan, dokądkolwiek się udali, i zgromadzę ich ze wszystkich stron, i przyprowadzę ich do ich własnej ziemi. I uczynię ich jednym narodem w kraju, na górach Izraela, a jeden król będzie królem wszystkich; i nie będą już więcej dwoma narodami ani nie będą już wcale podzieleni na dwa królestwa. I nie będą się już kłaść swoimi bożkami ani swymi obrzydliwościami, ani żadnym ze swoich występków; lecz wyrwę ich ze wszystkich ich siedzib, gdzie zgrzeszyli, i oczyszczę ich; i będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. Ezechiel 37:19-23.

Laska Efraima i laska Judy to dwa, trwające 2520 lat, rozproszenia przeciwko Efraimowi i Judzie, które zakończyły się odpowiednio w 1798 r. i 22 października 1844 r. Stały się jednym narodem współczesnego duchowego Izraela 22 października 1844 r., kiedy rozpoczęło się dzieło oczyszczenia Jego ludu, czyli Jego świątyni. Ta historia jest typem historii stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostaną przepurzeni i oczyszczeni (obmyci) przez Posłańca Przymierza, który nagle przychodzi do swojej świątyni, gdy nadejdzie prawo niedzielne. Gdy to przepurzenie się dopełni, tuż przed prawem niedzielnym, Kościół triumfujący będzie miał nad sobą króla, a tym królem jest Dawid, który rozpoczął panowanie w wieku trzydziestu lat. To ten sam Dawid, który w

pierwszym rozdziale Ewangelii Mateusza stanowi czternaste pokolenie od Abrahama. To wskazuje na trzecie świadectwo o Dawidzie w momencie wprowadzenia prawa niedzielnego. Potężna armia, wzbudzona z dwóch lasek, jest prowadzona przez króla Dawida, gdy Kościół zostaje oczyszczony z kąkolu.

A Dawid, mój sługa, będzie nad nimi królem; i wszyscy będą mieli jednego pasterza. Będą chodzić według moich praw, przestrzegać moich ustaw i je wykonywać. I będą mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu słudze Jakubowi, w której mieszkali wasi ojcowie; będą w niej mieszkać oni, ich dzieci i dzieci ich dzieci na wieki; a mój sługa Dawid będzie ich księciem na wieki. Ezechiela 37:24, 25.

Ta armia to także kapłani z Pierwszego Listu Piotra, rozdziału drugiego, którzy mają trzydzieści lat, gdy rozpoczynają swoją służbę.

Wy także, jako żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia, święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary, miłe Bogu przez Jezusa Chrystusa. 1 List Piotra 2:5.

Ci kapłani mieli również swój odpowiednik w trzystu kaznodziejach milleryckich, którzy wzięli trzysta opublikowanych plansz z 1843 roku i wykorzystali je, by zanieść poselstwo swojemu pokoleniu.

Po pewnej dyskusji na ten temat jednogłośnie postanowiono wykonać litograficznie trzysta egzemplarzy podobnych do tego, co wkrótce zostało zrealizowane. Nazywano je „tablicami z '43”. To była bardzo ważna konferencja. Autobiografia Josepha Batesa, s. 263.

„Otóż nasza historia pokazuje, że były setki osób, które nauczały w oparciu o te same wykresy chronologiczne, którymi posługiwał się William Miller, wszyscy jednego rodzaju. Wówczas panowała jedność przesłania, wszystko wokół jednego tematu: przyście Pana Jezusa o określonym czasie, w roku 1844.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Trzystu kaznodziejów millerystów wykonało swoją pracę w czasie historii pierwszego anioła, a natchnienie poucza nas, że pierwszy anioł jest typem trzeciego anioła. Według Josepha Batesa byli „wszyscy z jednej sztancy”. Gedeon poleca swojej liczącej trzystu ludzi armii, by czynili tak jak on. Trzystu kaznodziejów millerystów, których zapowiadała armia Gedeona licząca trzystu, ma zostać uszeregowanych w dniu 11 września, kiedy pierwsze poselstwo zostaje wzmocnione i rozpoczynają się próby.

Wtedy Jerubbaal, to jest Gedeon, i cały lud, który był z nim, wstali wcześniej i rozbili obóz przy źródle Charod; a obóz Midianitów był na północ od nich, przy wzgórzu More, w dolinie. I rzekł Pan do Gedeona: Lud, który jest z tobą, jest zbyt liczny, abym wydał Midianitów w ich ręce, aby się Izrael nie chełpił przede mną, mówiąc: Moja własna ręka mnie wybawiła. A teraz więc ogłoś ludowi, mówiąc: Ktokolwiek się lęka i drży, niech wróci i niech odejdzie wcześniej z góry Gilead. I wróciły z ludu dwadzieścia dwa tysiące, a pozostało dziesięć tysięcy. I rzekł Pan do Gedeona: Lud jest jeszcze zbyt liczny; sprowadź ich nad wodę, a tam ich dla ciebie wypróbuję; i stanie się tak, że o kim ci powiem: Ten pójdzie z tobą — ten pójdzie z tobą; a o kim powiem: Ten nie pójdzie z tobą — ten nie pójdzie.

Wtedy sprowadził lud nad wodę, a Pan rzekł do Gedeona: Każdego, kto będzie chleptał wodę językiem, jak pies chlepta, postawisz osobno; tak samo każdego, kto klęka na kolana, by pić. A liczba tych, którzy chleptali, przykładając rękę do ust, wynosiła trzystu mężów; cała zaś reszta ludu klękała na kolana, aby pić wodę. Księga Sędziów 7:1–6.

Imię Gedeona zostaje zmienione na Jerubbaal, co znaczy „toczyć spór z Baalem”. Gedeon znaczy „drwal”, a Jan Chrzciciel położył siekierę u korzenia drzewa. Jan prefigurował Williama Millera, posłańca pierwszego anioła, w czym Gedeon znajduje swoje miejsce. Gedeon jest Millerem, Eliaszem alfa, w historii trzech aniołów.

Madianicy są północnym wrogiem i rozbili obóz przy wzgórzu More, a Gedeon przy źródle Charod, co oznacza strach i groźbę. Zamachy z 11 września zapoczątkowały terroryzm, a pierwsze przesłanie jest wezwaniem, by bać się Boga. Gedeon znajduje się przy 11 września, przy źródle Charod (terroryzm), a północny wróg w dolinie przy wzgórzu More, co znaczy wczesny deszcz. 11 września ze wzgórza More zaczęło spadać pokropienie późnego deszczu, który jest deszczem wczesnym. Po pierwszej z dwóch prób dwadzieścia dwa tysiące odesłano do domu z góry Gilead. Gilead oznacza kamień milowy, a kamień milowy, przy którym dwadzieścia dwa tysiące odesłano do domu, to pierwsze rozczarowanie z 19 kwietnia 1844 albo 18 lipca 2020. Dwadzieścia dwa wyznacza kamień milowy pierwszego rozczarowania, tak jak 22 wskazuje dzień, w którym nadeszło wielkie rozczarowanie, 22 października 1844.

Następną próbą była próba wody, zobrazowana w historii millerystów przez zjazd namiotowy w Exeter, gdzie znajdowały się dwa namioty powiązane z wodą, a więc reprezentujące dwie klasy czcicieli. Exeter oznacza „twierdzę na wodzie”, a drugi namiot zajmowały głupie panny z Watertown. Exeter przedstawia wodną próbę Gedeona, ale chodziło nie tyle o samą wodę, ile o sposób, w jaki wodę pito. Jedna klasa była zbyt znużona, by kontynuować marsz, gdy nabierała wodę, a druga klasa wciąż posuwała się naprzód. Jedna klasa była klasą znużonych, reprezentowaną przez Leę, w przeciwieństwie do Racheli, która była dobrą podróżniczką.

Służba Future for America była jak Gedeon podczas 11 września, gdy pierwszy z dwóch testów miał odsiać liczną grupę z zastępu Gedeona. Terroryzm 11 września wskazuje na źródło Charod — strachu i trwogi, a wzgórze More wskazuje na początek późnego deszczu. Rozdzielenie nastąpiło 18 lipca 2020 roku, gdy odeszło dwadzieścia dwa tysiące, co tym samym oznaczyło nadejście czasu zwłoki liczbą dwadzieścia dwa. Trzystu Gedeona to ci, którzy przechodzą drugi test, będący testem metodologii późnego deszczu, jak wskazano w Księdze Izajasza 28.

Piotr jest przy Panium, jak i przy Pięćdziesiątnicy. Pięćdziesiątnica to ustawa niedzielna, a rozdział 11, wersety 16 Księgi Daniela to także ustawa niedzielna. Wersety 13–15 rozdziału 11 Księgi Daniela odnoszą się do Panium i przedstawiają zewnętrzną historię proroczą, która prowadzi do ustawy niedzielnej, a Piotr w Dziejach Apostolskich, o trzeciej i dziewiątej godzinie, przedstawia wewnętrzną historię proroczą, która prowadzi do ustawy niedzielnej. Linia zewnętrzna identyfikuje historię prowadzącą do znamienia bestii, a linia wewnętrzna identyfikuje historię pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Ponieważ Piotr jest tak ważnym symbolem zarówno w historii zewnętrznej, jak i wewnętrznej, która obecnie się wypełnia, wydawało się

właściwe umieścić Piotra w kontekście proroczym, który przebiega pod powierzchnią lekturą Pisma.

Dwanaście mesjańskich prorocstw, które w Ewangelii Mateusza są oznaczone jako wypełnione, przedstawia historię stu czterdziestu czterech tysięcy. "Czas końca" wyznacza początek ruchu reformatorskiego i tak jak narodziny Aarona i Mojżesza wyznaczyły "czas końca" w linii Mojżesza, a Chrystusa, tak też narodziny Jana i jego kuzyna Jezusa wyznaczyły "czas końca" w 1989 roku. Pytanie, czy warto rozważać dwanaście mesjańskich prorocstw, staje się bardziej intrygujące, gdy umieści się je w kontekście, stawiając inne pytanie. Która inna księga biblijna odnotowuje tyle mesjańskich wypełnień, ile znajduje się w Ewangelii Mateusza?

Dzieło Boże na ziemi, od wieku do wieku, wykazuje uderzające podobieństwo w każdej wielkiej reformie czy ruchu religijnym. Zasady postępowania Boga z ludźmi są zawsze takie same. Ważne ruchy współczesności mają swoje odpowiedniki w tych z przeszłości, a doświadczenie Kościoła w dawnych wiekach niesie lekcje wielkiej wartości dla naszych czasów. Wielki bój, 343.

Każdy ruch reformacyjny ma początek, który w Księdze Daniela jest określany jako „czas końca”. Czas końca w ruchu reformacyjnym Chrystusa był Jego narodzinami, które były typem zarówno roku 1798, jak i roku 1989,

Pierwszy mesjański drogowskaz – 1989

A oni rzekli mu: W Betlejem w Judei; bo tak jest napisane przez proroka: A ty, Betlejem, ziemio Judy, wcale nie jesteś najmniejsze wśród ksiąząt Judy; z ciebie bowiem wyjdzie Władca, który będzie rządził moim ludem, Izraelem. Mateusza 2:5, 6.

Przewidywanie

Lecz ty, Betlejem Efrata, choć jesteś małe wśród tysięcy Judy, jednak z ciebie Mi wyjdzie Ten, który ma być władcą w Izraelu; którego pochodzenie jest od dawna, od wieczności. Micheasz 5:2.

Rok 1989 był czasem końca dla ruchu trzeciego anioła. Nastąpił 126 lat po buncie z 1863 roku i był reprezentowany przez Ronalda Reagana oraz George'a Busha starszego. Czas końca w historii Mojżesza stanowiły narodziny Aarona i Mojżesza, tak jak w historii Chrystusa czasem końca były narodziny Jana Chrzciciela i Chrystusa. Gdy Księga Daniela zostaje odpieczętowana, jak stało się to w 1989 roku, następuje wzrost poznania. Ten wzrost poznania prowadzi do drugiego kamienia milowego, określając, kiedy na podstawie odpieczętowanej wiedzy zostaje sformułowane poselstwo próby.

Każdy ruch reformatorski wyznacza moment, w którym przesłanie zostaje sformalizowane i odtąd staje się sprawdzianem. Chrystus zawsze z góry wyjaśnia istotę próby, zanim pociągnie mężczyzn i kobiety do odpowiedzialności za jej przejście. Adam i Ewa zostali z góry poinformowani o skutkach nieposłuszeństwa, a Bóg nigdy się nie zmienia.

I Pan Bóg rozkazał człowiekowi, mówiąc: Z każdego drzewa ogrodu możesz jeść do woli; lecz z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo w dniu, w którym z niego zjesz, na pewno umrzesz. Księga Rodzaju 2,16–17.

William Miller „sformalizował” poselstwo próby pierwszego anioła w latach 1831–1833. Poselstwo stu czterdziestu czterech tysięcy zostało sformalizowane w 1996 roku, wraz z wydaniem czasopisma „Time of the End”, które obejmuje ostatnie sześć wersetów Daniela 11, odpieczętowanych w 1989 roku. W tym samym roku ukazała się też publikacja zatytułowana „Prophetic Time Lines”, która przedstawiła metodologię dwadzieścia dwa razy potężniejszą od reguł przyjętych przez Williama Millera. Te reguły są obecnie wyłożone w publikacji „Prophetic Keys”. Reguły, których będą używać wszyscy, którzy głoszą poselstwo trzeciego anioła, to reguły Millera.

"Ci, którzy są zaangażowani w głoszenie poselstwa trzeciego anioła, badają Pismo Święte według tego samego planu, jaki przyjął Ojciec Miller." Review and Herald, 25 listopada 1884 r.

Zasady Millera są alfą, a Prorocze Klucze — omegą. Jedynym sposobem, by pomyślnie przejść próbę proroczego przesłania, jest zastosowanie metody studiowania nakreślonej w Słowie Bożym. Prawdziwego przesłania nie można oddzielić od prawdziwej metody, która je ustanawia. W każdym ruchu reformacyjnym przedstawia się dla danego pokolenia przesłanie próby, które obejmuje także właściwą metodę jako element drogowskazu. Przesłanie Millera opierało się na odpieczętowaniu księgi Daniela. Jego przesłanie było przesłaniem Gedeona, gdyż również doprowadziło do powstania armii trzystu.

I podzielił trzystu mężów na trzy oddziały i dał każdemu do ręki trąbę oraz pusty dzban, a w dzbanie pochodnię. I rzekł do nich: Patrzenie na mnie i czynicie podobnie; a oto, gdy przyjdę na skraj obozu, będzie tak, że jak ja uczynię, tak uczynicie i wy. Gdy zatrąbię w trąbę, ja i wszyscy, którzy są ze mną, wtedy i wy zatrąbcie w trąby ze wszystkich stron całego obozu i zawołajcie: Miecz Pana i Gedeona. Księga Sędziów 7:16-18.

Przesłanie Millera było "trąbą" i "mieczem". A jednak był to miecz zarówno Gedeona, jak i Pana. Słowo Pana zostało opublikowane w 1611 roku, a 220 lat później Miller opublikował swoje przesłanie pierwszego anioła. Deklaracja Niepodległości została opublikowana w 1776 roku, a 220 lat później, w 1996 roku, opublikowano przesłanie trzeciego anioła. Przesłanie Millera było wewnętrznym przesłaniem pierwszego anioła dla ludu Bożego, przedstawionym w wizji rzeki Ulai, ogłaszającym otwarcie sądu. Przesłanie trzeciego anioła Future for America jest zewnętrznym przesłaniem ludu Bożego, przedstawionym w wizji rzeki Hiddekel, ogłaszającym zamknięcie sądu.

Metodologia prorocza jest reprezentowana przez jedno z prorocstw mesjańskich, które Mateusz wskazuje jako wypełnione w Chrystusie, i tym samym typologicznie odnosi się do roku 1831, przy czym "ojciec" reprezentuje swego syna w 1996 roku. Dwóch świadków metodologii to alfa i omega i z udziałem ludzkiego posłańca razem ustanawiają relację ojca i syna, która jest relacją przesłania Eliasza z Księgi Malachiasza. Serca ojca zwracają się ku dzieciom i odwrotnie. Zasady

Millera należy połączyć z zasadami zatytułowanymi "Prorocze Klucze". Nowe światło musi być oparte na starym świetle. Ci, którzy decydują się nie stosować metodologii z 1831 i 1996 roku, są przeklęci. Jedna grupa jest przeklęta, a druga błogosławiona. Wybór należy do ciebie?

Drugi mesjaniczny drogowskaz -1996

Aby się spełniło, co powiedziano przez proroka: Otworzę usta w przypowieściach; wypowiem rzeczy, które były ukryte od założenia świata. Mateusza 13:35.

Przewidywanie

Otworzę usta w przypowieści: wypowiem zagadkowe słowa z pradawnych czasów. Psalm 78:2.

Tajemne słowa; przypowieści, które Lew z pokolenia Judy „wypowiada”, stanowią wiersz po wierszu przedstawienia prawd, które zostały zapieczętowane albo zachowane w tajemnicy od założenia świata. Gdy tylko przesłanie zostaje sformalizowane, zostaje następnie napełnione mocą dzięki wypełnieniu prorocstwa, które wyznacza początek czasu próby.

Gdy 11 września 2001 roku zaczął kropić późny deszcz, powtórzyły się bunty z 1888 roku i Koracha. Podczas buntu w Minneapolis w 1888 roku oraz podczas buntu Koracha odrzucono wybranych przez Boga posłańców wraz z przesłaniem, które przedstawiali. Wylano dziecko z kąpielą. Odrzucono ich, wychodząc z założenia, że całe zgromadzenie jest tak samo święte jak ci, których Bóg wybrał. Buntownicy nie potrafili dostrzec Boskości w ludzkich posłańcach. Widzieli jedynie samych siebie, człowieczeństwo pozbawione Boskości, więc sądzili, że wszyscy są tacy sami.

A Korach, syn Jiszara, syna Kehata, syna Lewiego, oraz Datan i Abiram, synowie Eliaba, i On, syn Peleta, synowie Rubena, zebrali wokół siebie mężów. I powstałi przeciw Mojżeszowi wraz z niektórymi spośród synów Izraela: dwustu pięćdziesięcioma naczelnikami zgromadzenia, znanymi w społeczności, mężami sławnymi. Zebrali się razem przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi i rzekli do nich: Za wiele bierzecie na siebie, skoro całe zgromadzenie, wszyscy, są święci, a Pan jest pośród nich; dlaczego więc wynosicie się nad zgromadzenie Pana? Liczb 16:1–3.

Bunt Koracha, rok 1888 i 11 września są przedstawiane jako odmowa podporządkowania się Bożemu wyborowi ustanowionego przywództwa, przy jednoczesnym pokładaniu ufności w fałszywej definicji zgromadzenia Bożego. Jeremiasz identyfikuje to samo zjawisko, gdy buntownicy twierdzili: „Świątynia Pana, świątynia Pana, świątynia Pana!”

Słowo, które przyszło do Jeremiasza od Pana, mówiąc,

Stań w bramie domu Pana i ogłoś tam to słowo, i powiedz: Słuchajcie słowa Pana, wszyscy z Judy, którzy wchodzą przez te bramy, aby oddawać cześć Panu. Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Poprawcie swoje drogi i swoje uczynki, a sprawię, że będziecie mieszkać w tym miejscu. Nie pokładajcie ufności w zwodniczych słowach, mówiąc: To jest świątynia Pana, świątynia Pana, świątynia Pana.

Bo jeśli naprawdę poprawicie swoje drogi i uczynki; jeśli naprawdę będziecie sprawować sprawiedliwy sąd między człowiekiem a jego bliźnim; jeśli nie będziecie uciskać cudzoziemca, sieroty i wdowy, i nie przelejecie niewinnej krwi w tym miejscu, ani nie pójdziecie za innymi bogami ku własnej zgubie: wtedy sprawię, że będziecie mieszkać w tym miejscu, w ziemi, którą dałem waszym ojcom, na wieki wieków.

Oto wy ufacie kłamliwym słowom, które nie mogą przynieść pożytku. Jeremiasza 7:1-8.

Kłamliwe słowa Żydów z czasów Jeremiasza to kłamliwe słowa Koracha i jego popleczników, buntowników z 1888 roku oraz, oczywiście, buntowników z 11 września. To kłamstwa, pod którymi kryją się opojowie Efraima w Księdze Izajasza 28.

Dlatego słuchajcie słowa Pana, wy szyderycy, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ powiedzieliście: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią, a z piekłem jesteśmy w porozumieniu; gdy przejdzie zalewająca klęska, nie osiągnie nas, bo uczyniliśmy kłamstwo naszym schronieniem i pod fałszem się ukryliśmy. Izajasza 28:14, 15.

To także kłamstwo, wyrażające brak miłości do Prawdy, które sprowadza silne zwiedzenie, o którym mowa w 2 Liście do Tesaloniczan.

I dlatego Bóg ześle na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu; aby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz mieli upodobanie w niesprawiedliwości. 2 Tesaloniczan 2:11-12.

„Kłamliwe słowa” wyrażają głupi pogląd, że to Kościół jest miejscem, w którym znajduje się zbawienie, a nie wybrani przez Boga wysłannicy i powierzone im orędzie. Wiąż między Bogiem a człowiekiem jest nawiązywana i utrzymywana wyłącznie przez Jego Słowo. On jest Słowem i nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak przez Słowo. Chrystus jest reprezentowany przez swoich wybranych wysłanników oraz przez orędzie, które głoszą. Wierzyć inaczej to nienawidzić Prawdy i wierzyć kłamstwu. Jeremiasz potępia Żydów, którzy ufają świątyni, przypominając im o Szilo, gdzie Arka Boża przebywała od czasu wejścia do Ziemi Obiecanej.

Dlatego uczynię temu domowi, który nosi moje imię, w którym pokładacie ufność, oraz temu miejscu, które dałem wam i waszym ojcom, jak postąpiłem z Szilo. I odrzucę was sprzed mojego oblicza, jak odrzuciłem wszystkich waszych braci, mianowicie całe potomstwo Efraima. Dlatego nie módl się za ten lud, nie wznosź wołania ani modlitwy za nich, ani się za nimi u mnie nie wstawiaj, bo cię nie wysłucham. Jeremiasza 7:14-16.

Niegodziwy Heli i jego dwaj niegodziwi synowie, Chofni i Pinechas, stanowią paralelę i odpowiadają Korachowi, Datanowi i Abiramowi, ponieważ pozwolili na rozwój narastającej apostazji aż do zamknięcia czasu próby, i wszyscy trzej zginęli tego samego dnia, podobnie jak Korach, Datan i Abiram. Wszyscy giną przy ustawie niedzielnej!

W czasie 9/11 bunt Koracha i bunt Eliego, bunt Żydów w świadectwie Jeremiasza oraz rebelianci z 1888 roku odrzucają i buntują się przeciwko poselstwu i posłańcom tego okresu. Ten okres kończy się wraz z prawem niedzielnym, po dwóch próbach. Pierwsza próba trwa od 9/11 do 18 lipca 2020, a druga próba to oczyszczenie i zapieczętowanie, przedstawione przez poselstwo Wołania o

Pólnocy. Z tego procesu oczyszczenia Gedeon i jego trzystu zostają przygotowani, by zadać w trąby, i czynią to, gdy Samuel zostaje wzbudzony przy prawie niedzielnym, kiedy Arka zostaje zdobytą przez Filistynów. Wtedy Kościół triumfujący zostaje podniesiony jako sztandar.

Ten Kościół ma króla, o imieniu Dawid, oraz proroka, którego reprezentują Ezechiel i Samuel podczas upadku Szilo. Kościół będzie też miał kapłaństwo reprezentowane przez Józefa. Czas próby związanej z ustawą niedzielną to czas, gdy ogień Ducha Świętego jest wylany bez miary, jak jest to przedstawione przez siódmą pieczęć. Ten ogień niszczy mężów słynnych, którzy zbuntowali się wraz z Korachem, Datanem, Abiramem, Helim, Chofnim, Pinechaszem oraz buntownikami z 1888 roku.

Ten właśnie ogień wylania Ducha Świętego stanowi tło dramatu Kościoła triumfującego. Kościół jest reprezentowany przez króla Dawida, proroka Ezechiela i Józefa, kapłana. Tych trzech stoi w ogniu, który pochłania 250 mężów znamienitych, tak jak ogień Nabuchodonozora pochłoniął mężów, którzy wrzucili trzech młodzieńców do pieca. Jako Kościół triumfujący są wrzucani do ognistego pieca na oczach całego świata, i nagle pojawia się Syn Boży wraz z prorokiem, kapłanem i królem Kościoła, reprezentowanymi przez Szadraka, Mészaka i Abed-Nego. Czterech trzydziestolatków w ognistym piecu, ukazujących prawdę, że Bóstwo połączone z człowieczeństwem nie grzeszy!

Korah, Datan i Abiram — a także Heli, Chofni i Pinechas — stanowią fałszywy odpowiednik Kościoła triumfującego, który składa się z proroka, kapłana i króla. Tych troje to trzystu Gedeona, trzy tysiące dusz w dniu Pięćdziesiątnicy, trzystu kaznodziejów millerowskich, trzysta tablic z 1843 roku, a wszyscy oni mają trzydzieści lat, gdy nadchodzi ustawa niedzielna i ogień zstępuje z nieba. U Eliasza ogień miał rozróżnić prawdziwych i fałszywych proroków. Ogień, który zstępuje w Księdze Kapłańskiej w „ósmym” dniu, gdy Aaron rozpoczyna służbę, pochłania ofiarę Aarona, która jest ofiarą z trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza, miłą jak za dawnych lat. Ten sam ogień niszczy tych, którzy składają obcy lub pospolity ogień, jak to ukazuje przykład Chofniego i Pinechasa, synów Aarona.

Kiedy Bóg potwierdza prawdziwego proroka przez Eliasza albo prawdziwego kapłana przez Aarona, ogień prowadzi do śmierci fałszywych proroków Baala, którzy są także Hophnim i Phineasem. Hophni i Phineas są synami Aarona i są ostatnim pokoleniem ludu przymierza, który zostaje wypluty z ust Pana w czasie prawa niedzielnego.

To nie są słowa Siostry White, lecz słowa Pana, a Jego posłaniec przekazał mi je, by zostały wam przeze mnie przekazane. Bóg wzywa was, abyście już dłużej nie działali wbrew Niemu. Udzielono wielu napomnień dotyczących ludzi podających się za chrześcijan, którzy ujawniają atrybuty Szatana, przeciwstawiają się w duchu, słowie i czynie szerzeniu prawdy i z pewnością kroczą drogą, na którą prowadzi ich Szatan. W zatwardziałości serca przywłaszczyli sobie władzę, która w żaden sposób do nich nie należy i której nie powinni sprawować. Mówi wielki Nauczyciel: 'Wywrócę, wywrócę, wywrócę.' Ludzie w Battle Creek mówią: 'Świątynia Pana, świątynia Pana — to my', lecz używają zwykłego ognia. Ich serca nie są zmiękczone i poskromione łaską Bożą. Wydania rękopisów, tom 13, 222.

„Zwykły ogień” to ten, którego użył syn Aarona, gdy rozpoczęła się służba kapłańska. Liczba „81” jest symbolem kapłaństwa, a w Księdze Kapłańskiej, rozdział 8, werset 1, przedstawiono siedem dni oczyszczenia i konsekracji kapłana. Ich szaty zostają zdjęte i zastąpione szatami Niebiańskiego Arcykapłana, co ilustruje wizja Zachariasza o Jozuem i aniele w rozdziale trzecim. Owi „300” u Zachariasza są przedstawieni jako „mężowie, nad którymi się dziwowano”, ponieważ reprezentowali w historii czas, gdy Bóg usuwa nieprawości swego ludu, co jest ustawą niedzielną, kiedy Kościół zostaje przemieniony z walczącego w triumfujący. Po siedmiu dniach konsekracji zaczęli służyć ósmego dnia.

I nie wychodźcie od wejścia do Namiotu Zgromadzenia przez siedem dni, aż do końca dni waszego poświęcenia; gdyż przez siedem dni będzie was poświęcał. Księga Kapłańska 8:33.

Ósmy dzień jest symbolem ósmego, który jest z siedmiu, Laodycei przemieniającej się w Filadelfię, ośmiu dusz w arce Noego, ósmego dnia obrzezania i ósmego dnia zmartwychwstania. Tym dniem jest prawo niedzielne, gdy zostaje uleczone śmiertelna rana papieżstwa, i dlatego zmartwychwstałe papieżstwo staje się ósmym, który jest z siedmiu.

I stało się dnia ósmego, że Mojżesz wezwał Aarona i jego synów oraz starszyznę Izraela. Księga Kapłańska 9:1.

Ósmego dnia kapłani zaczęli pełnić służbę, lecz synowie Aarona złożyli „pospolity ogień”. Adwentyści twierdzą, że są świątynią Pana, a siostra White uznała to twierdzenie za pospolity ogień. Nie tylko jest to kłamstwo, ale jest to pospolity ogień, w przeciwieństwie do świętego ognia. Święty ogień to poselstwo Wołania o północy, a pospolity ogień to fałszywe poselstwo o pokoju i bezpieczeństwie, które będzie ostatnim poselstwem głoszonym przez nieme psy, które odmówiły szczenia i przekazania ostrzegawczego poselstwa. W rozdziale dziewiątym Aaron składa ofiarę i ogień zstępuje z nieba, pochłaniając ofiarę. Potem jego dwaj niegodziwi synowie składają pospolity ogień i Boży ogień ich pochłania.

I Aaron podniósł rękę ku ludowi i pobłogosławił im, a potem zszedł po złożeniu ofiary za grzech, ofiary całopalnej i ofiar pojednania. I Mojżesz i Aaron weszli do Namiotu Spotkania, a gdy wyszli, pobłogosławili lud; i chwała Pana ukazała się całemu ludowi. I wyszedł ogień sprzed Pana i strawił na ołtarzu całopalenie i tłuszcz; a gdy cały lud to zobaczył, wszyscy krzyknęli i padli na twarze. I Nadab i Abihu, synowie Aarona, wzięli każdy swoją kadzielnicę, włożyli do nich ogień, nasypali na nie kadzidło i złożyli przed Panem obcy ogień, którego im nie nakazał. I wyszedł ogień od Pana i pochłonął ich, i umarli przed Panem. Księga Kapłańska 9:22–10:2.

Mężowie z Battle Creek to współczesny Sanhedryn; bardziej ufają swojej kościelnej strukturze niż poselstwu Prawdziwego Świadka do Laodycei. Prawdziwym Świadkiem do Laodycei jest Chrystus, i On nigdy się nie zmienia; zawsze posługiwał się mężami Swego wyboru, aby przekazać poselstwo ludowi, który przejawiał cechy Laodycei. Nie ma nic nowego pod słońcem.

Wybrał Mojżesza, który przez czterdzieści lat był przygotowywany przez samego Boga, tak jak zostali przygotowani Jezus i jego kuzyn Jan. Wybrał Mojżesza, Chrystusa i Jana jako przykłady tych, którzy zostali przygotowani poza formalnym systemem edukacyjnym. Nazaret jest symbolem

osoby wybranej, tak jak wybrani zostali nowi pretendenci: Jones i Waggoner w buncie w Minneapolis w 1888 roku. Nazaret oznacza powołanie i poświęcenie wybranego człowieka, lecz wybrany człowiek jest obywatelem miasta, które jest pogardzane.

I Natanael rzekł do niego: Czy może być coś dobrego z Nazaretu? Rzekł mu Filip: Chodź i zobacz. Jan 1:46.

Jakające się języki z Izajasza 28 reprezentują tych, którzy pochodzili z Nazaretu. Po sformalizowaniu orędzia Millera w 1831 roku orędzie zostało wzmocnione przez wypełnienie się prorocstwa drugiego biada, co typologicznie zapowiadało wypełnienie się prorocstwa trzeciego biada 11 września. Zajmiemy się trzecim prorocstwem mesjańskim w następnym artykule.

Trzy noce przed tym, jak spłonęło biuro Review, byłem w męce, której słowa nie potrafią opisać. Nie mogłem zmrużyć oka. Chodziłem po pokoju, modląc się do Boga, aby zmiłował się nad Swoim ludem. Potem wydało mi się, że jestem w biurze Review z mężczyznami, którzy sprawują zarząd nad tą instytucją. Starałem się do nich mówić i w ten sposób im pomóc. Jeden z mających władzę wstał i powiedział: „Mówicie: »Świątynia Pana, świątynia Pana — my nią jesteśmy; dlatego mamy władzę czynić to i owo i jeszcze tamto«. Lecz Słowo Boże zakazuje wielu rzeczy, które zamierzacie czynić.” Przy Jego pierwszym przyjściu Chrystus oczyścił Świątynię. Przed Jego powtórny przyjściem ponownie oczyści Świątynię. On tam oczyszczał Świątynię. Dlaczego? Ponieważ wprowadzono działalność handlową, a o Bogu zapomniano. Pośpiech tu, pośpiech tam, pośpiech jeszcze gdzie indziej — nie było czasu, by myśleć o niebie. Przedstawiono zasady Bożego prawa i usłyszałem pytanie: „Jak wiele z prawa zachowaliście?” Wtedy padło słowo: „Bóg oczyści i obmyje Swoją świątynię w Swoim niezadowoleniu.”

W nocnych widzeniach widziałem ognisty miecz zawieszony nad Battle Creek.

Bracia, Bóg traktuje nas bardzo poważnie. Chcę wam powiedzieć, że jeśli po ostrzeżeniach danych w tych pożarach przywódcy naszego ludu będą nadal postępować tak jak dotąd, wywyższając samych siebie, Bóg następnym razem upomni się o ich ciała. Tak pewne jak to, że On żyje, przemówi do nich językiem, którego nie sposób nie zrozumieć.

Bóg nas obserwuje, by zobaczyć, czy unizymy się przed Nim jak małe dzieci. Mówię teraz te słowa, abyśmy z pokorą i skrucą przyszli do Niego i dowiedzieli się, czego od nas wymaga.' Publishing Ministry, 170, 171.

Przesłanie na obecny czas nie brzmi: „Świątynia Pana, świątynia Pana, świątynia Pana — to my.” Kogo Pan przyjmuje jako naczynia ku czci? — Tych, którzy współpracują z Chrystusem; tych, którzy wierzą prawdzie, którzy żyją prawdą, którzy głoszą prawdę we wszystkich jej aspektach. Review and Herald, 22 października 1903.

To nie są słowa Siostry White, lecz słowa Pana, a Jego posłaniec przekazał mi je, by zostały wam przeze mnie przekazane. Bóg wzywa was, abyście już dłużej nie działali wbrew Niemu. Udzielono wielu napomnień dotyczących ludzi podających się za chrześcijan, którzy ujawniają atrybuty Szatana, przeciwstawiają się w duchu, słowie i czynie szerzeniu prawdy i z pewnością kroczą drogą, na którą prowadzi ich Szatan. W zatwardziałości serca przywłaszczyli sobie

władzę, która w żaden sposób do nich nie należy i której nie powinni sprawować. Mówi wielki Nauczyciel: 'Wywróćę, wywróćę, wywróćę.' Ludzie w Battle Creek mówią: 'Świątynia Pana, świątynia Pana — to my', lecz używają zwykłego ognia. Ich serca nie są zmiękczone i poskromione łaską Bożą. Wydania rękopisów, tom 13, 222.